

i. az üldöztetés szenzációi

az erdőben, a víznyelő mellett, az ösvény felőli túlsó oldalon aprócska szék. támláján kötött pulóver, karfája inog, a zsibbadt sárban, mellette zsebrádió. a legtisztább zajban, a rétig tart, míg a hirtelen homályos látás, a hangok hideg sodrása összeáll, az igyekezettől kásás, zörgő tömböt a fák kergén felakadt dércsipke tartja a széleken sűrűsödő nyugtalanságban. torkod fagyos és száraz, minden törzs mögött ott a lehetőség, a rejtőzködés legszűkösebb sávja, az erdő mozdulatlan szelete, az árnyék fekete pántja. a már kifulladt, egyre fogyó, szorosan kötözött középhegységben, a csak kifelé vezető, levegős nyomok halott hálózatában ismétlődő jelek, ágakba akadt, lassan feltekeredő, üres zacskók, esetlen tárgyak. kóláspalack, nyakában jeges fojtás, alján színes vegyület, száján szerves máz, otthonos, akart érinthetlenség. a bőr saját melegét próbára teszi a levegő, a teljes test lenyomatát magához veszi a rideg légtér, ahogy a rétre érsz, egyszerre belátod, nincs, ami beburkolna, a furgon szélvédőjén a repedések egyetlen, lehető legtökéletesebb középpontjába tartó rendszerével, a rozsdától lyukas, barnás jégcsapoktól nehéz alváz tükörképe felé húzó, napról napra jobban belógó, a szilánkos pocsolyában összeérő acéllemezekkel nyomja és torzítja az egyre inkább kinyíló karosszéria a lassan sarasodó földet, amiből már kifelé hajt széttartó, az illesztékeket a szigetelés kezdődő fáradtságát kihasználva szétfeszítő ágaival egy vastagodó hajtás. a tölgyerdő bejelenti érkezését, az ösvény benőve, a fél pár cipő, a gyöngyvásznon alig kivehető, bizonytalan eredetű folttal méretei alapján lehetne bárkié, fakó színei jó ízlést sejtetnek, a használatlan, minőségi gumitalpban, a sarokrészen, nikkelezett szög, séta erős holdfényben, a raktérben három

zsák, odabent, a térdig érő, mélyen nyálkásodó
avarban halk csordogálás, minden, ami él,
a kiszáradás felé tart. a zsákok szervesetlen
takarásában, a levegő magával keveredő, párás,
síkos és lassú belsejét szorosan őrzi a szájukra
hurkolt madzag, szőke kócból, az elsők, a szálak
közé akadva könnyű körömdarab, a második
nyitható, mint a friss seb, odabent, a valószínűtlen
derengésben tucatnyi varjú, szürke csőrükkel
a fekete tollak, az összeesett madártetemek
egybefüggő, könnyű terében, az anyagok
átalakulásának talán már nem is átmeneti,
békés szünetében, a harmadikban részben
mumifikálódott, részben csontig aszott test,
arcról hiányzó lágyszövetek, végtagok épek, a fej
fedetlen, a belső zsebben fényesre koptatott,
maroknyi kő, barna bőrbakancs, erősen, kettőre
kötve, bal kézben gyufásskatulya, nem zörög,
halk neszt hallasz, ahogy rázod, zizeg, vagy
inkább pereg, mint a por, befed egészen.